

ร่างฯ ที่ สคก. ตรวจสอบพิจารณาแล้ว

เรื่องเสร็จที่ ๘๗๗/๒๕๖๘

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังต่อไปนี้

- (๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “โสตทัศนวัสดุ” “ภาพยนตร์” “สิ่งบันทึกเสียง” “นักแสดง” “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” และ “การโฆษณา” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)
- (๒) แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การได้มาซึ่งลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ตามความตกลงระหว่างประเทศ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘ (๑) และ (๒))
- (๓) แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้สร้างสรรค์และนักแสดงมีสิทธิเรียกร้องให้ระบุว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์หรือนักแสดง และกำหนดมาตรการเยียวยาชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของผู้สร้างสรรค์และนักแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ และมาตรา ๕๑/๑)
- (๔) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิแต่ผู้เดียวของนักแสดงและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ และเพิ่มมาตรา ๔๔/๑ และมาตรา ๔๔/๒)
- (๕) แก้ไขเพิ่มเติมสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมของนักแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)
- (๖) แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การได้มาซึ่งสิทธิของนักแสดงตามความตกลงระหว่างประเทศ และการโอนสิทธิของนักแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๑)
- (๗) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ (เพิ่มมาตรา ๖๐ (๑/๑) และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๐ (๒))
- (๘) แก้ไขเพิ่มเติมการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงระหว่างประเทศ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๑)
- (๙) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการสั่งให้ทำให้อายุไม่ได้อายุหรือทำลายสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงในคดีแพ่ง (เพิ่มมาตรา ๖๔/๑)

(๑๐) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง
(แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๖๙/๑ และมาตรา ๗๐)

เอกสารแนบ

เหตุผล

โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียง
ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty)
เพื่อยกระดับการคุ้มครองสิทธิของนักแสดง และรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
และการประกอบธุรกิจในปัจจุบัน สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิแต่ผู้เดียวและสิทธิ
ในการได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมของนักแสดง และการคุ้มครองชื่อเสียงหรือเกียรติคุณ
ของผู้สร้างสรรค์และนักแสดง ตลอดจนเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการสั่งให้ทำให้อายุไม่ได้หรือทำลาย
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงในคดีแพ่ง รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติม
บทกำหนดโทษเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

[illegible]

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อยกระดับการคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์และนักแสดง และรองรับสิทธิในการได้รับค่าตอบแทน ที่เป็นธรรมของนักแสดง ให้สอดคล้องกับหลักสากลและการประกอบธุรกิจในปัจจุบัน และเพื่อให้ การเป็นไปตามสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันเทิงเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก ที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคี ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “โสตทัศนวัสดุ” “ภาพยนตร์” “สิ่งบันทึกเสียง” และ “นักแสดง” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“โสตทัศนวัสดุ” หมายความว่า งานอันประกอบด้วยลำดับของภาพ หรือภาพและเสียง ที่บันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะอย่างใด หรือบันทึกในรูปแบบอื่นใด อันสามารถนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยใช้เครื่องมือใด ๆ

“ภาพยนตร์” หมายความว่า โสตทัศนวัสดุอันประกอบด้วยลำดับของภาพ หรือภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์หรือสามารถบันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะอย่างใด หรือบันทึกในรูปแบบอื่นใด เพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์

“สิ่งบันทึกเสียง” หมายความว่า งานอันประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ที่บันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะอย่างใด หรือบันทึกในรูปแบบอื่นใด อันสามารถนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยใช้เครื่องมือใด ๆ แต่ไม่รวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์ หรือเสียงประกอบโสตทัศนวัสดุอย่างอื่น

“นักแสดง” หมายความว่า ผู้แสดง นักดนตรี นักร้อง นักเต้น นักรำ และผู้ซึ่งแสดงท่าทาง ร้อง กล่าว พากย์ สวมบท ถ่ายทอดความ หรือแสดงในลักษณะอื่นใด ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ไม่ว่าอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์สิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ หรือการแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรม”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” และ “การโฆษณา” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เผยแพร่ต่อสาธารณชน” หมายความว่า ทำให้ปรากฏต่อสาธารณชน โดยการแสดง การบรรยาย การสวด การบรรเลง การทำให้ปรากฏด้วยภาพ เสียง หรือภาพและเสียง การก่อสร้าง การจำหน่าย หรือโดยวิธีอื่นใด ซึ่งงานหรือการแสดงที่ได้จัดทำขึ้น และให้หมายความรวมถึงทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์จากสถานที่และในเวลาที่แตกต่างกันที่แต่ละบุคคลสามารถเลือกได้ด้วยตนเอง

“การโฆษณา” หมายความว่า การนำเสนอานที่สร้างขึ้นในรูปหรือลักษณะ ใดออกเสนอต่อสาธารณชนไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ โดยสำเนานั้นมีปรากฏต่อสาธารณชนเป็นจำนวนมากพอสมควรตามสภาพของงานนั้น ทั้งนี้ โดยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ไม่รวมถึง การแสดงหรือการทำให้ปรากฏซึ่งนาฏกรรม ดนตรีกรรม หรือภาพยนตร์ การบรรยาย หรือการปาฐกถาซึ่งวรรณกรรม การแพร่เสียงแพร่ภาพเกี่ยวกับงานใด การนำศิลปกรรมออกแสดง และการก่อสร้างงานสถาปัตยกรรม”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๑) และ (๒) ของมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) ในกรณีที่ยังไม่ได้มีการโฆษณางาน ผู้สร้างสรรค์ต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย หรืออยู่ในราชอาณาจักรหรือเป็นผู้มีสัญชาติหรืออยู่ในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ตลอดระยะเวลาหรือเป็นส่วนใหญ่ ในการสร้างสรรค์งานนั้น

(๒) ในกรณีที่ได้มีการโฆษณาแล้ว การโฆษณานั้นในครั้งแรกได้กระทำขึ้นในราชอาณาจักรหรือในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย หรือในกรณีที่การโฆษณาครั้งแรกได้กระทำนอกราชอาณาจักรหรือในประเทศอื่นที่ไม่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย หากได้มีการโฆษณาดังกล่าวในราชอาณาจักรหรือในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการโฆษณาครั้งแรก หรือผู้สร้างสรรค์เป็นผู้มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ใน (๑) ในขณะที่มีการโฆษณานี้ครั้งแรก”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิดังต่อไปนี้

- (๑) แสดงว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์ หรือเรียกร้องให้ระบุว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์
- (๒) ห้ามมิให้ผู้อื่นได้บิดเบือน ตัดทอน ตัดแปลง หรือทำโดยประการอื่นใดแก่งานนั้น จนเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของผู้สร้างสรรค์

ในกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตาย ทายาทของผู้สร้างสรรค์มีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิตามวรรคหนึ่งได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์

สิทธิตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง อาจตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นได้ โดยจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร

ในคดีที่ศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยละเมิดสิทธิตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจมีคำสั่งเพิ่มเติมให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือบางส่วน ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งหรือหลายฉบับ หรือโดยวิธีอื่นใด ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง หรือแก้ไขงานที่ถูกละเมิดนั้นโดยวิธีที่เห็นสมควรก็ได้ โดยให้จำเลยเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ นักแสดงย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวเกี่ยวกับการแสดงของตนที่ยังไม่มีการบันทึกไว้ ดังต่อไปนี้

(๑) แพร่เสียงแพร่ภาพ หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งการแสดง เว้นแต่จะเป็นการแสดงที่มีการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้แล้ว

(๒) บันทึกการแสดง”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๔/๑ และมาตรา ๔๔/๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

“มาตรา ๔๔/๑ นักแสดงย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวเกี่ยวกับการแสดงของตนที่มีการบันทึกไว้ในสิ่งบันทึกการแสดง ดังต่อไปนี้

(๑) ทำซ้ำ

(๒) จำหน่ายต้นฉบับหรือสำเนา

(๓) ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์จากสถานที่และในเวลาแต่ละบุคคลสามารถเลือกได้ด้วยตนเอง

(๔) ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนา

มาตรา ๔๔/๒ นักแสดงอาจอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิตามมาตรา ๔๔ หรือมาตรา ๔๔/๑ ได้ โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรก็ได้ แต่เงื่อนไขดังกล่าวจะกำหนดในลักษณะที่เป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้

การพิจารณาว่าเงื่อนไขตามวรรคหนึ่งจะเป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่นักแสดงอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิตามมาตรา ๔๔ ย่อมไม่ตัดสิทธิของนักแสดงที่จะอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธินั้นได้ด้วย เว้นแต่ในหนังสืออนุญาตได้ระบุเป็นข้อห้ามไว้”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ เมื่อมีการใช้สิ่งบันทึกเสียงที่ได้นำออกทำการโฆษณาเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าแล้ว ให้นักแสดงมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) แพร่เสียง

(๒) เผยแพร่ต่อสาธารณชน เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๔๔/๑ (๒) และ (๓)

ค่าตอบแทนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงและนักแสดงตกลงกัน โดยเรียกเก็บจากผู้ที่ใช้สิ่งบันทึกเสียงเป็นจำนวนเดียว ในกรณีที่ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงเป็นผู้จัดเก็บ ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงจัดสรรค่าตอบแทนให้แก่นักแสดงอย่างเป็นธรรม หรือนักแสดงอาจเป็นผู้จัดเก็บก็ได้

ในกรณีที่ตกลงค่าตอบแทนกันไม่ได้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดค่าตอบแทนที่เป็นธรรม โดยให้คำนึงถึงอัตราค่าตอบแทนปกติในธุรกิจประเภทนั้น

คู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของคณะกรรมการ ถ้าไม่อุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคำสั่งของคณะกรรมการเป็นที่สุด

การโฆษณาเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความว่ารวมถึงการทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงสิ่งบันทึกเสียงได้โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์จากสถานที่และในเวลาที่แตกต่างกันแต่ละบุคคลสามารถเลือกได้ด้วยตนเอง”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๗ ให้นักแสดงมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการแสดงตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๔/๑ ภายใต้เงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) นักแสดงนั้นมีสัญชาติไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร

(๒) การแสดงหรือส่วนใหญ่ของการแสดงนั้นเกิดขึ้นในราชอาณาจักรหรือในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

(๓) การบันทึกการแสดงหรือส่วนใหญ่ของการบันทึกการแสดงนั้นเกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

(๔) การแสดงนั้นบันทึกอยู่ในสิ่งบันทึกเสียงหรือเผยแพร่อยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๘ ให้นักแสดงมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมตามมาตรา ๔๕ ภายใต้เงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) นักแสดงนั้นมีสัญชาติไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ในขณะที่มีการบันทึกเสียงการแสดงนั้นหรือในขณะที่เรีกร้องสิทธิ

(๒) การบันทึกเสียงการแสดงหรือส่วนใหญ่ของการบันทึกเสียงการแสดงนั้นเกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือในประเทศที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

(๓) การแสดงนั้นบันทึกอยู่ในสิ่งบันทึกเสียงหรือเผยแพร่อยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๔ สิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๔/๑ ให้มีอายุห้าสิบปี นับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่มีการแสดง ในกรณีที่มีการบันทึกการแสดงให้มีอายุห้าสิบปีนับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่ได้มีการบันทึกการแสดง”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑ สิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๔/๑ ย่อมโอนให้แก่กันได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน และจะโอนให้โดยมีกำหนดระยะเวลาหรือตลอดอายุแห่งการคุ้มครองก็ได้ ถ้าไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ในสัญญาโอน ให้ถือว่าเป็นการโอนมีกำหนดระยะเวลาห้าปี

สิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๔๕ ย่อมโอนให้แก่กันได้ โดยมีกำหนดระยะเวลาไม่เกินห้าปี ถ้าไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ในสัญญาโอน ให้ถือว่าเป็นการโอนมีกำหนดระยะเวลาห้าปี หากได้ทำสัญญาโอนกันไว้มีกำหนดระยะเวลานานกว่าห้าปีให้ลดลงมาเป็นห้าปี

ในกรณีที่มิ้นักแสดงมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป นักแสดงมีสิทธิโอนเฉพาะสิทธิส่วนที่เป็นของตนเท่านั้น

การโอนโดยทางอื่นนอกจากทางมรดกต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอนและผู้รับโอน”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๑/๑ นักแสดงย่อมมีสิทธิดังต่อไปนี้

(๑) แสดงว่าตนเป็นนักแสดงในการแสดงของตน หรือเรียกร้องให้ระบุว่าตนเป็นนักแสดงในการแสดงนั้น

(๒) ห้ามมิให้ผู้ใดบิดเบือน ตัดทอน ดัดแปลง หรือทำโดยประการอื่นใด แก่การแสดงนั้นจนเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของนักแสดง

ในกรณีที่นักแสดงถึงแก่ความตาย หายาทของนักแสดงมีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิตามวรรคหนึ่งได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองสิทธิของนักแสดง

สิทธิตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง อาจตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นได้ โดยจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร

ในคดีที่ศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยละเมิดสิทธิตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจมีคำสั่งเพิ่มเติมให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือบางส่วน ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งหรือหลายฉบับ หรือโดยวิธีอื่นใด ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง หรือแก้ไขงานที่ถูกละเมิดนั้นโดยวิธีที่เห็นสมควรก็ได้ โดยให้จำเลยเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๒ ผู้ใดกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๔๔ หรือมาตรา ๔๔/๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดง หรือผู้ใดไม่จ่ายค่าตอบแทนตามมาตรา ๔๕ ให้ถือว่าผู้นั้น ละเมิดสิทธิของนักแสดง”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ให้นำมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๒/๑ มาตรา ๓๒/๒ มาตรา ๓๒/๔ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ ของส่วนที่ ๖ ข้อยกเว้นการละเมิด ลิขสิทธิ์ และมาตรา ๔๓/๑ มาตรา ๔๓/๒ มาตรา ๔๓/๓ มาตรา ๔๓/๔ มาตรา ๔๓/๕ มาตรา ๔๓/๖ มาตรา ๔๓/๗ และมาตรา ๔๓/๘ ของส่วนที่ ๗ ข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ให้บริการ มาใช้บังคับ แก่สิทธิของนักแสดงโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑/๑) ของมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

“(๑/๑) กำหนดค่าตอบแทนที่เป็นธรรมตามมาตรา ๔๕ และออกประกาศเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์การเสนอและการพิจารณากำหนดค่าตอบแทนดังกล่าว”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) วินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีตามมาตรา ๕๕ และออกประกาศเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๑ งานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์และสิทธิของนักแสดงของประเทศ ที่เป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์หรือความตกลงระหว่างประเทศ ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย หรืองานอันมีลิขสิทธิ์ ขององค์การระหว่างประเทศซึ่งประเทศไทยร่วมเป็นสมาชิกอยู่ด้วย ย่อมได้รับความคุ้มครอง ตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

พ.ศ. ๒๕๓๗

“มาตรา ๖๔/๑ ในคดีแพ่ง เมื่อเจ้าของลิขสิทธิ์หรือนักแสดงร้องขอและศาลเห็นสมควร ศาลอาจสั่งให้ทำให้ใช้ไม่ได้หรือสั่งทำลายซึ่งบรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร อันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง และสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำละเมิดตามพระราชบัญญัตินี้ ก็ได้ โดยให้ผู้กระทำละเมิดเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๙ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๕๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๙/๑ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๒๘/๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๐ ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๔ ผู้สร้างสรรค์หรือนักแสดงซึ่งได้รับความคุ้มครองอยู่แล้วตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงยังไม่สิ้นสุดลง ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ได้รับความคุ้มครองต่อไปตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ภายใต้บังคับมาตรา ๒๔ นักแสดงซึ่งการแสดงเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และไม่มีสิทธิของนักแสดงตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่เป็นนักแสดงที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๓ งานที่ได้จัดทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเป็นงานที่ได้มีการนำเสนอออกเสนอต่อสาธารณชนแล้วไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ โดยสำเนานั้นมีปรากฏต่อสาธารณชนเป็นจำนวนมากพอสมควรตามสภาพของงานนั้น โดยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ ให้ถือว่าได้มีการโฆษณาเป็นครั้งแรกในวันที่น่าเสนอออกเสนอต่อสาธารณชนแล้วไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ

มาตรา ๒๔ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับแก่การแสดงที่มีการบันทึกไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๕ สัญญาโอนสิทธิของนักแสดงที่ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และสัญญานั้นยังไม่สิ้นสุดลงในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงมีผลผูกพันคู่สัญญาภายใต้เงื่อนไขของมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ จนกว่าสัญญาดังกล่าวจะได้สิ้นสุดลง

มาตรา ๒๖ บรรดาคดีละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงที่มีการฟ้องคดีแพ่งไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังไม่ถึงที่สุดให้นำมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับแก่คดีดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีอาจยื่นคำร้องขอต่อศาล และเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจสั่งให้ทำให้ใช้ไม่ได้หรือสั่งทำลายซึ่งบรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง และสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำละเมิดในคดีดังกล่าวได้

มาตรา ๒๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี